

Duke Ellington - 110 years young.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS, c/o Jan Falk
 Box 22062, 104 22 Stockholm
 Telefon 08-652 07 90, mobil 070-552 07 90

Redaktionsgrupp:
 Bo Haufman, Bo Holmqvist,
 Thomas Erikson

Plusgiro 11 63 75 - 7
Hemsida: www.ellington.se
PayPal account: duke@ellington.se

DESS medlemsavgift
 är per kalenderår: inom Norden 200 kr.

Membership outside Scandinavia
 annual fee USD 40.

Vid köp hos DESS använd vårt
 Plusgiro 11 63 75 - 7

”Duke Ellington – 110 years young” står det på första sidan till detta nummer av Bulletinen. Javisst, för oss Ellingtonbeundrarna har Duke alltid varit ung och kommer alltid i våra ögon och öron att förbli ung. De verk han komponerade i slutet av 20-talet och de han åstadkom i början av 70-talet är alla lika revolutionerande för oss och vi kommer alltid att betrakta dem som några av 20:e århundradets mera betydande konstskapelser. Duke var inte bara en säregen kompositör, han var också en enastående psykolog. Han visste vilka människor han skulle omge sig med och han förstod att på bästa sätt använda deras förmågor i sin konstutövning. Men var låg roten till hans musikaliska storhet? Han fick aldrig någon konventionell musikalisk utbildning. Kanske är det just det som var grundbulten i hans musikaliska särart. Han fick sin utbildning på gatan, rent parties och i speak easies. Hade han fått sin utbildning vid något konservatorium vågar jag påstå att han aldrig kunde ha blivit stöpt i en traditionell form utan han hade ändå uppnått den säregna karaktär som vi finner i alla hans kompositioner. Duke Ellingtons musik hade då kanske varit annorlunda, men ändå med hans unika prägel.

Hur celebreras Dukes 110-årsdag? När detta läses har man den 15-17 april avhållit en konferens betitlad ”Echoes of Ellington” vid The University of Texas at Austin and Butler School of Music. Jag vet att två kända författarnamn skall framträda vid konferensen; den omdiskuterade James Lincoln Collier och John Franceschina. Vidare kommer Ellingtons opera ”Queenie Pie” att uppföras. Vår egen DESS-medlem Johannes Landgren kommer, som tidigare nämnts, att arrangera ett Ellington-dygn i Göteborg den 28-29 april. Vi hoppas kunna rapportera om dessa evenemang i vår nästkommande Bulletin. Själva försöker vi hedra födelsedagsbarntet vid vår klubbafton på SAMI den 27 april men våra resurser är något begränsade. Ett försök att få Svend

Asmussen till oss har misslyckats. I skrivande stund funderar styrelsen fortfarande på olika förslag, men musiken kommer att framföras av ”Harlem Jazz Camels”.

En av våra kvinnliga medlemmar har framfört frågan varför DESS styrelse inte innehåller några kvinnliga medlemmar, vilket hon anser att den borde göra. Jag svarade att ”frågan har varit uppe på ett årsmöte och styrelsen föreslog att kvinnor i föreningen, som är kunniga i ”Ellingtonia” och intresserad av styrelsearbete, skulle kontakta styrelsen eller valberedningen. Ingen kvinna har gjort detta. Å andra sidan har ingen man heller anmält sig som frivillig att ingå i styrelsen. Det vi behöver är både fler yngre medlemmar av båda könen och på sikt också en förnygring av styrelsen. Som lyckligt gift man med två underbara vuxna döttrar så har jag naturligtvis inget emot kvinnliga medarbetare, vare sig på kontoret eller i DESS-styrelsen. I olika ledare under de tre senaste åren har jag också bjudit in till att få medlemmarnas synpunkter på föreningen eller i enskilda frågor, men ingen, vare sig kvinna eller man har tidigare hört av sig. Men alla förslag till förnyelse av programmet som gör att Ni kommer på klubbaftonerna eller med bidrag av artiklar eller notiser till Bulletinen är välkomna.

DESS styrelse vill gärna försöka förnya verksamheten inom de givna ramarna. Som framgår av artikel på annan plats i Bulletinen kommer vi till mötet den 28 september att göra ett försök med något som vi kallar ”Member’s Choice”. Iden är inte helt ny. Den har använts av andra liknande föreningar och vår systerförening i New York använder sig av den regelbundet. Vi hoppas på engagemang från våra medlemmar. Vi gör även ett försök med en auktion på ett skivalbum, varom också kan läsas i denna Bulletin. Genom vår hemsida finns det möjlighet för våra medlemmar att tillkännage objekt till försäljning. Men vi i styrelsen blir självklart mycket glada och tacksamma om någon vill skänka skivor, program, böcker eller annat till föreningen att auktioneras ut vid lämpligt tillfälle.

Alla önskas välkomna till vår klubbafton den 27 april.

Till DESS
Jan Falk

Årsmötets vackraste

var onekligen Billy Strayhorns bitterljuva betraktelse ”Lotus Blossom” i tretakt med bara piano och Harry Carneys vresiga barytonsaxofon – tack för att du spelade den, Bengt Barkman, i ditt musikaliska porträtt av Ellingtons mångårige vän och medhjälpare Billy Strayhorn. Det som saknades i form av mänsklig komplikation (och det har i stort fattats i alla Strayhornbiografier, också de i större format) kompenseras här rikt av ett utsökt och ovanligt musikmaterial med bl a Basie och Getz, förutom Hodges och Webster. Barkmans framträdande på estraden blev samtidigt hans sista som medlem av styrelsen men man får hoppas att han fortsätter att dela med sig av kunskaperna om Ellington et consortes i annan roll.

Årsmötets beslut och den nya styrelsens förändringar finns på annan plats – här också bara några ord om kvällen i övrigt denna den 25 februari. Möjligen något glest besatt som årsmöten ofta är, här förstärkt av lokaliseringen till en onsdag, i strid mot våra ordinarie måndagsvanor.

De som kom fick sig dock en utmärkt pianojazztrio till livs och applåderarna var väl så täta som spelet. Personligen vill jag helst ha repertoar och utförande lite djärvare och rentav en smula mer halsbrytande, kanske som en konsekvens av den briljans med vilken så många unga pianister hanterar sitt instrument i dagens konkurrens. Ulf Johansson Werre har ingen anledning att ta åt sig av den observationen för han står stadigt på sina svängiga ben och manar klaviaturen till både skritt, trav och sporrsträck och löddriga karriärer. Och hans sekundanter, Martin Sjöstedt, bas och Daniel Fredriksson, trummor, hängde med alldeles förträffligt trots viss repetitionsbrist.

Så jag säger: utmärkt nog om än inte hänryckande. Och så skall/kan det ju heller inte vara varje gång vi samlas kring Ellingtons grytor. Bra nog är också gott nog och inte illa alls.

Bo Holmqvist

Duke Ellington and Reprise Records

I förra numret av Bulletinen kunde vi läsa en artikel av Lasse Zackrisson om Alice Babs. I artikeln nämnde Lasse att Frank Sinatra som, om inte ägare till så i varje fall delägare i Reprise Records, och dessutom artistchef för bolaget, hade gett Duke Ellington i uppdrag att producera 10 LP med artister efter eget gottfinnande. Detta är en intressant uppgift och undertecknad har gjort vissa försök att finna ut vilka skivor och artister Duke producerade. Den första var säkert som Lasse uppger skivan "Serenade To Sweden" med Alice Babs. Men vilka var de övriga? Följande artister kan härledas till att ha spelat in skivor med Duke som producent: Abdulla Ibrahim (Dollar Brand), Sathima Bea Benjamin och Bud Powell. Troligen skall också skivan "The Jazz Violin Session" räknas hit. Jag har ställt frågan på Duke-LYM (diskussionssajten om Duke på nätet) men ingen har kunnat ge något svar. Flera av dessa inspelningar gjordes i Paris i februari/mars 1963 då Duke tydligen hade några dagar till eget förfogande när orkestern inte hade några engagemang.

Marknadsföringen från Reprise sida kan diskuteras. Den mycket uppskattade "Serenade To Sweden" gavs av obegriplig anledning inte ut i USA till många amerikanska Duke-entusiasternas förtvivlan. Inte ens när Mosaic för några år sedan gav ut en box med Ellingtons samlade Reprise-inspelningar kom denna skiva med.

Reprise tycks dessutom ha haft ett visst samarbete med Atlantic Records eftersom flera av orkesterns inspelningar för Reprise gavs ut på etiketten Atlantic. Så var fallet även med "The Jazz Violin Session".

Lasse Zackrisson har också nämnt att Frank Sinatra var en stor beundrare av Alice Babs och kanske bidrog han till att "Serenade To Sweden" var den första skiva som spelades in. Sinatra och Alice lär ha träffats och man undrar om Sinatra var närvarande vid inspelningen av skivan ifråga.

För övrigt kan nämnas att Sathima Bea Benjamin (gift med Abdulla Ibrahim) och härstammande från Sydafrika intervjuades vid Ellington-konferensen i Chicago 1998. Tyvärr erinrar jag mig inte om hon uttalade sig om denna frågeställning. Om någon i vår läsekrets har några upplysningar i ämnet emottages dessa med tacksamhet.

Bo Haufman

Birgit Åslund avled den 7 februari 2009

Kvinnan bakom vår berömde diskograf Benny Åslund har gått bort. Jag hade glädjen och förmånen att få lära känna henne på våren 1967 när vi var några Ellingtonentusiaster som var hembjudna till Benny och Birgit när de bodde ute i Inverness, strax norr om Stocksundsbron i Danderyd. Under drygt två decennier träffades vi regelbundet hemma hos Birgit och Benny och det var med längtan som man varje gång det var aktuellt begav sig hem till Birgit och Benny, där Birgits mat var ett fint komplement till den Ellingtonska musiken som Benny bjöd på. Birgit och Benny flyttade till Tumba i slutet av 60-talet där de bodde några år in på 70-talet innan de slutligen köpte sig en villa inte så långt från Jakobsberg.

I början av juni 1985 hade jag nöjet att få transportera Jack Towers, Jerry Valburn, Sjev Hoefsmitt och Benny i min bil hem till Birgit där hon hade dukat fram en förnämlig supé med välsmakande svensk mat som måste ha imponerat på Bennys utländska gäster.

Det gjorde ett starkt intryck på oss som kom på besök hur kul Birgit och Benny verkade ha ihop. De hade tydligen redan träffats vid unga år och sedan blev det ett långt liv tillsammans. Birgit var alltid väl informerad om Bennys jazzaktiviteter.

Benny gick bort 1996 och därefter blev det inte fler besök i det Åslundska hemmet för min egen del. Det var Birgit som donerade det mesta av Bennys Ellington-samling till det svenska jazzarkivet där den nu finns tillgänglig för alla researchers.

En av de sista gångerna jag träffade Birgit var vid Ellington-konferensen 2004 då hon ensam kom till Engelbrekts-kyrkan där det gavs en "Sacred Concert". Det var med glädje jag kunde ta hand om henne och visa henne till rätta. Hon var en av våra hedersmedlemmar, men få visste vem hon var till utseendet. Saknaden efter Benny måste ha känts tung för Birgit de sista åren. Nu är de båda borta, men minnet av dem lever kvar.

"Birgit, we love you madly!"

Leif Jönsson

Bilder från SAMI-kvällen den 25 februari

Ulf Johansson Werre, trombon och piano.

Daniel Fredriksson, trummor

Martin Sjöstedt, bas.

Bengt Barkman - Strayhornpresentatör.

Foto: Jan Falk

ELLINGTON OCH SHAKESPEARE

av Conny Svensson

William Shakespeare uppfattas väl allmänt som världslitteraturens störste och mest ryktbare författare. Inom jazzen finns ingen självklar motsvarighet till denne dominant, även om exempelvis Armstrong eller Ellington vore goda kandidater. Intressant nog föreligger en anknytning mellan Duke och barden från Stratford.

Det var inte i skolan som Duke lärde känna Shakespeares verk. Den blivande orkesterledarens familj tillhörde visserligen en relativt välbärgad medelklass i Washington, och sonen kunde mycket väl ha placerats i en bättre skola för färgade elever. Så blev det inte; Duke var ingen bokmal och besökte bara sporadiskt en yrkesskola där man alls inte sysslade med vittra studier. Han brukade vara närvarande under teckningslektionerna, men annars höll han sig borta för det mesta. Snart tog musiken över intresset, och examen eller betyg över avslutad skolgång fick aldrig Duke. Han klarade sig rätt bra ändå.

1957 framträdde hans orkester vid en Shakespearefestival i Canada, och därefter inspirerades Duke och Billy Strayhorn att skapa en serie musikaliska porträtt utgående från rollfigurer i Shakespeares dramer och sonetter. Ambitionen var enligt Duke "to parallel the vignettes of some of the Shakespearean characters in miniature – sometimes to the point of caricature". Det blev inalles tolv korta stycken i den samma år som festivalen inspelade LP:n *The Shakespearean Suite*, mer känd som *Such Sweet Thunder*. Den sistnämnda titeln är ett citat från *A Midsummer Night's Dream*: "I never heard / So musical a discord, such sweet thunder." I Hagbergs klassiska översättning från mitten av 1800-talet återges textstället verkligen kärnfullt: "jag aldrig hört / så musikaliskt missljud, ljuvligt thordön".

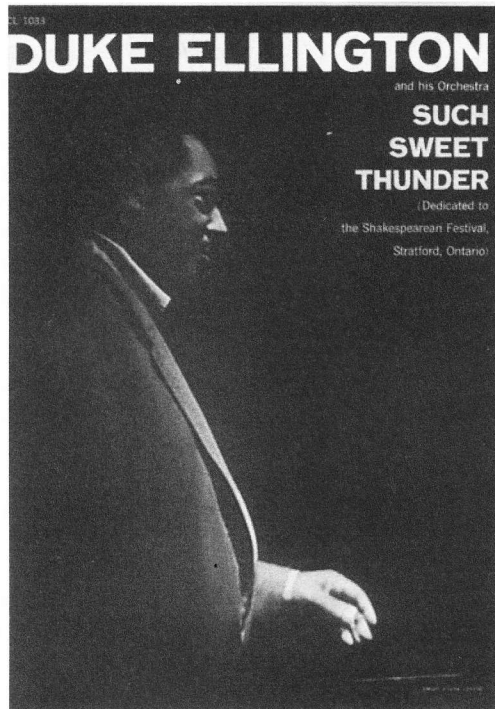
Enligt Duke skulle han och Strayhorn ha förberett sig genom att "ganska noggrant" läsa igenom alla Shakespeares dramer. Först läsa, sedan komponera alltså. En skeptiker är James Lincoln Collier i biografien över Duke (1987, svensk översättning av Lars och Elisabet Resberg, 1988) som menar att det nog snarast förhöll sig på motsatt vis: "Jag misstänker att åtskilligt av materialet i *Such Sweet Thunder* redan existerade och att Ellington och Strayhorn anknöt det till figurerna så gott de kunde." Colliers sammanfattande omdöme är bistert, och han

hävdar att Ellington alls inte "lyckats fånga särskilt mycket av atmosfären i Shakespeares kompakt strukturerade poesi och inte heller karaktären hos huvudpersonerna". Det bör dock framhållas att Collier inte är en helt fördomsfri bedömare i detta fall. Han beundrar framför allt Dukes renodlade jazzinspelningar, men förhåller sig både avvisande och summarisk i kapitlet om de mer programmusikaliska sviterna. I hans stora bok om Ellington (nästan 400 sidor) avfärdas sålunda *Such Sweet Thunder* på en knapp sida!

Colliers omdöme kan inte helt avvisas. Den som lyssnar på sviten utan förkunskaper skulle knappast på egen hand komma på tanken att detta har med Shakespeare att göra. Därtill krävs Dukes egna kortfattade kommentarer på LP:ns omslag, där han försöker visa på sambandet mellan ord och toner. Inte alltid helt övertygande, måste man nog konstatera.

Det första av de tolv numren har samma titel som hela sviten. Musiken sägs vara inspirerad av Othellos rörande berättelse om sin kärlek till Desdemona, i tragedins första akt. Ray Nances sordinerade trumpet motsvarar då den förälskade morens röst, som vi hör mot trombonernas krigiska bakgrund eftersom han ju är Venedigs ledande fältherre. Musiken kunde förstås lika gärna illustrera någon annan av Shakespeares många pjäser där det förekommer både krig och kärlek. Eller varför inte ett verk av helt annan författare, exempelvis Leo Tolstojs roman *Krig och fred*? På liknande sätt förhåller det sig med andra av svitens nummer. Madness in Great Ones skall sålunda i toner skildra Hamlets verkliga eller låtsade vansinne. Cat Andersons spektakulära höjdspele på trumpet passar förvisso i det sammanhanget, men lika gärna kunde det röra sig om vansinne i största allmänhet. Att knyta verket till en specifik gestalt begränsar onekligen tolkningen och dess mänskliga giltighet.

I *The Telecasters* hör vi ett subtilt samspel mellan tre tromboner och Harry Carney på barytonsaxofon. För att nu anknyta denna ljuvligt vackra musik till Shakespeare får Ellington det till att trombonerna motsvarar de tre häxorna i *Macbeth*, och hävdar att Carney framträder som skurken Iago i tragedin om Othello. Motiveringen

COLUMBIA
SMPN 3000-100-101
lp

One of the many surprising things about a suite by Duke Ellington based upon Shakespeare is that the news of this ambitious undertaking has not really surprised anybody. So seasoned are Ellington admirers to his talents, so prepared are they for the unexpected, that the announcements of this suite were greeted with enthusiasm, curiosity, and impatience, but seldom with surprise. It is, of course, idle to speculate upon what might have happened if Ellington and Shakespeare had been contemporaries, but there is no doubt that Duke, who calls himself an "amateur playwright," is a very professional showman. And there is also no doubt that the Bard had rhythm in his soul. The artistic meeting of two great creative men has achieved the results we all hoped for: a new major work by Duke Ellington. While it is true that Duke visited the Hathaway cottage during his first tour of England in 1933, the spark that ignited Ellington's desire to create a work based upon Shakespeare's characters was his successful appearance at the Stratford Shakespearean Festival in Stratford, Ontario. Thrilled not only by the performances he witnessed there but by the warm welcome extended to him and his band by visitors to the Festival, Duke began to think, then threaten to write a suite. Another major work, his *A Drum Is A Woman*, was then being completed and took precedence over other composition. But once started, the new suite survived one nighters and was rushed to completion in time for the Music for Moderns concert at Town Hall in April, 1937. Those who heard *Such Sweet Thunder* introduced will remember its unanimous public and critical acceptance that April Sunday. They will also remember that Duke had not had time to compose the final number in the suite. That number was recorded four days later and is the final selection of this recording. In Act IV, Scene I, of *A Midsummer Night's Dream* appear the lines: "I never heard so musical a discord, such sweet thunder." Be it Ellington or Shakespeare who leads you to listen to what Duke describes as his "attempt to parallel the vignettes of some of the Shakespearean characters in miniature—sometimes to the point of caricature," such sweet thunder it most certainly is.

är att alla dessa "had something in common in that they all had something to say". Gäller det inte alla människor, kan man undra? Vidare måste skeptikern här konstatera att häxorna i trombonversion, liksom teaterboven Iagos saxofon, snarast gör ett kontemplativt och meditativt intryck. En rimlig förklaring är som sagt att musiken komponerades utan tanke på Shakespeare, och därefter nödtorftigt passades in i ett nytt sammanhang.

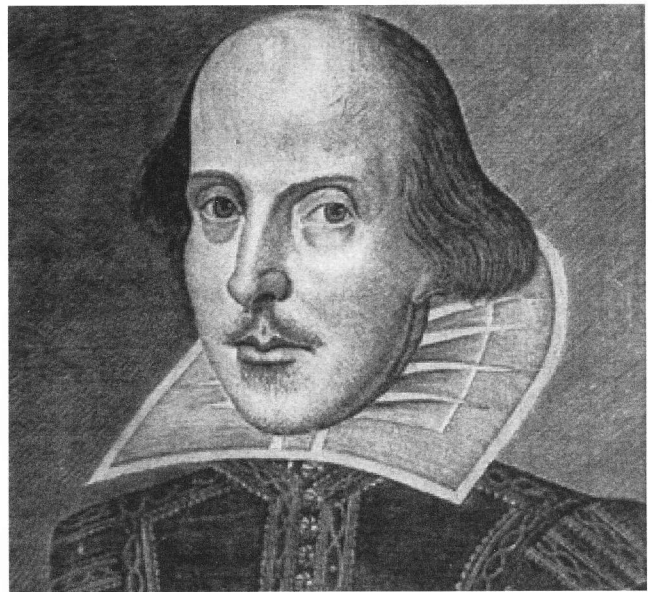
Lady Mac är tillägnad Lady Macbeth, och om denna blodtörstiga dam hävdar Duke märkligt nog att "there was a little ragtime in her soul". Här måste man ge Collier rätt i att sambandet mellan bestialiska lönnmord och ragtime är minst sagt oklart. Därtill kommer att den lättsamma och nästan muntra melodin förefaller mindre kongenial i sällskap med den grymma Lady Macbeth. Dock går Collier till betydande överdrift när han avfärdar de flesta av svitens nummer: "en samling självvårdiga fragment som med stora hopp i logiken förbinds med Shakespeare och visar mycket liten kunskap om vad skådespelen i själva verket handlar om". Ett exempel på lysande tolkning under inspiration från Shakespeares text är utan tvekan *The Star-Crossed Lovers*, om Romeo och Julia ("the sad story of two beautiful people"). Paul Gonsalves på tenorsaxofon och Johnny Hodges på alt-saxofon skapar en musikalisk motsvarighet till det unga parets dialog i sorgespelet. Liksom hos Shakespeare faller de avbrytande i varandras tal i korta repliker, men får också uttrycka sig monologiskt i solopartier. Saxofonspelet kan bara beskrivas som hänförande vemodigt och besjälat, vackert som kärleken själv. Musikerna låter verkligen förälskade.

Den svårflörtade Collier är villig att acceptera de litterära allusionerna i ett par fall: "Up and Down, Up and Down har en del av Pucks okynnighet" och han medger också att *Half the Fun* "fångar den dåsiga känsla som kan tänkas uppstå under en färd nedför Nilen i en praktfullt utsmyckad farkost." Det sistnämnda stycket har en utpräglat exotisk och suggestiv karaktär, och anspelar på tragedin om Antonius och Kleopatra som utspelas i egyptisk miljö.

Fyra stycken i sviten anges vara inspirerade av Shakespeares sonetter. Här måste jag som litteraturhistoriker göra den invändningen att sonettens intrikata form med dess komplicerade rimflätning och rytm knappast låter sig överföras till musikens språk. På vilket sätt sonetten om moren hänger samman med *Othello* förstår jag inte, men musiken är förvisso oerhört vacker. I det sista stycket *Circle of Fourths* tycker jag nog att Ellingtons pretentioner går till överdrift, här gäller inget mer eller mindre än att sammanfatta hela Shakespeares väldiga produktion under några få minuters musik. Glöm det och lyssna på Paul Gonsalves rättfram svängiga saxofon istället!

Dukes svit vill alltså tolka ordkonstverk musikaliskt. Särskilt inom den modernistiska lyriken är det gott om motsvarigheter, dvs dikter som i ord beskriver målningar (s.k. ekfraser) eller musikstycken. Parallellerna blir genomgående av rätt allmän karaktär, helt enkelt därför att en konststarts särpräglade uttrycksmedel inte utan vidare låter sig överföras till en annan genre. Det nya verket blir ofrånkomligen en självständig skapelse, väsensskild från den föregivna modellen eller förebilden.

Så också med Ellington. Referenserna till Shakespeare får enligt min uppfattning en olyckligt begränsande effekt och tolkningspotentialen reduceras när en aspekt renodlas och konkretiseras på bekostnad av andra. Kom-

positionerna fångas och spärras in som i en tvångströja. Denna musik av den fina ellingtonska årgången 1957 är i mina öron rikast om den får tala för sig själv, utan hänvisningar till mer eller mindre långsökta paralleller med Shakespeare. Glöm alltså Shakespeare och lyssna på Ellington. Då först förenas musiken med dikten i djupare mening, eftersom båda mästarna skapat något som förtjänar kallas "such sweet thunder, ljufligt thordön".

Det kan slutligen tilläggas att Ellingtons kontakter med Shakespearefestivalerna i kanadensiska Stratford-Ontario fortsatte. Han komponerade ackompanjerande musik till en föreställning av Shakespeares sällan spelade tragedi *Timon of Athens* 1963, använd också i senare uppsättningar på andra orter för att sedan inspelas 1993 utifrån Dukes bevarade skisser och anteckningar i festivalarkivet. En symfoniorkester framförde då kompositionerna och albumets innehåll (på bolaget Varese Saraband) beskrivs i omslagstexten som "Score Written by Duke Ellington and adapted by Sidney Silverman". Det rör sig både om äldre och nyskrivna stycken; som inledning *Black and Tan Fantasy* och därefter bland annat en medryckande *Timon of Athens March*. I övrigt minns regissören Silverman Duke som stor entusiast, "infatuated with Shakespeare".

(Ellingtons *Such Sweet Thunder* finns återgiven på en CD som ingår i ett 5 boxars album från Colombia CL 1033. Den nya utgåvan innehåller musiken från den ursprungliga LP:n samt dessutom en hel del kompletterande material och alternativa tagningar. Kan köpas hos allas vår Bo Scherman.)

Nya medlemmar

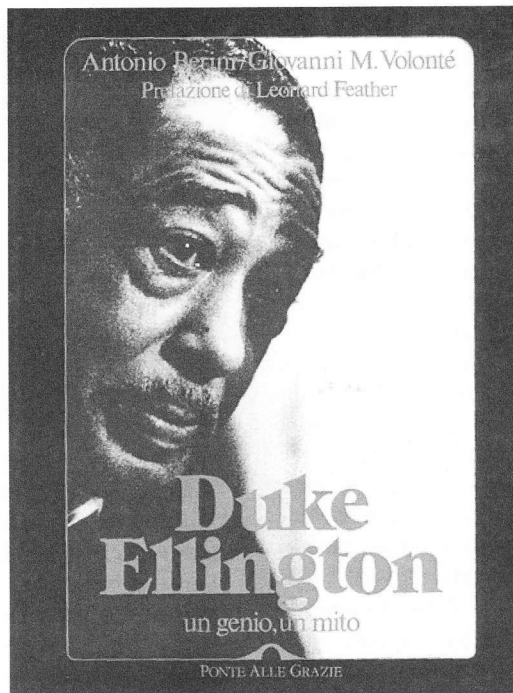
DESS hälsar följande nya medlemmar välkomna i vår illustra förening:

Bo Alén, Södertälje
Jan Arnetz, Tumba
Claes Brodda, Uppsala
Christina Dahlström, Stockholm
Katarina Eriksson, Bromma
May Vegelow, Stockholm
Lars Walter, Stockholm
Hans Johansson, Lidingö
May-Lise Rosenqvist, Västerås

DESS behöver fler medlemmar. Påverka Dina vänner och bekanta!

Duke Ellington – un genio, un mito

Detta är titeln på en bok som utkom i Italien 1994. Den är författad av Antonio Berini och Giovanni M. Volonté. Den sistnämnde har tillsammans med Luciano Massagli också producerat The New DESOR. Boken har beklagligtvis ännu inte blivit översatt till engelska och det är inte så många av oss som behärskar italienska. Vi kan bara hoppas att någon tar sig an uppgiften. Vid Ellingtonkonferensen i Stockholm 1994 presenterade Volonté boken och som ett "handout" fick åhörarna en översättning av förordet till boken som var författat av Leonard Feather. Detta förord var till stora delar identiskt med det anförande Feather höll vid konferensen i Köpenhamn 1992. Förordet, som citeras här, ger oss en intressant bild av Duke Ellington och människorna runt honom och inte minst Feathers egen relation till Ellington.

Duke Ellington is not dead.

Last week he was seen and heard throughout the United States, the subject of a television documentary. This week a batch of CDs arrived, all containing previously unissued Ellington gems. Shortly the Ellington orchestra itself will be visiting us, with Mercer Ellington at the helm. And by the time these words are read, Edward Kennedy Ellington will stand tall and proud as the subject of a lifesize statue at the corner of 110th Street and Fifth Avenue in New York.

Ellington, in short, lives on vicariously through these and other sources. Two decades after his passing, his presence is almost palpable. Hardly a day goes by when I am not reminded of him in some way. I find my mind drifting back to the day when, as a teenaged jazz fan in London, I first heard in person the unique orchestra whose music I had been devouring via records, some of them imported at exorbitant prices from America, the land of my dreams.

The scene was the London Palladium, where Duke headlined the show with an act that included the singing and dancing then considered necessary to a vaudeville act. The critical reaction was mixed: in 1933 very few writers dealing with music had any idea what jazz was all about. For some of us, though, this was a glorious experience, made even more memorable by the maestro's suavely compelling personality.

From that day until now, more than six decades later, Duke and his music have been an integral part of my life. He became more than a distant idol when I got to interview him backstage at a theatre in Chicago in 1936. Among other subjects we talked about his teen-aged son Mercer, then studying the saxophone; Duke had no special desire to raise his only child as a musician, and as Mercer's book revealed many years later, they had a strange off-and-on relationship that lasted until Duke's final decade, when he hired his son to play trumpet (but

mainly to manage the band's affairs).

My own association with Duke began officially in late 1942, when he was preparing to give his first Carnegie Hall concert. Later in the 1940s I worked with him on his short-lived radio talk show, and in the '50s I had a brief stint trying to run his music publishing company before joining forces with Mercer to form Mercer Records. Over those years I became aware of Duke's virtues and vanities, his talents and failings. It's true that he was an enigma to whom almost nobody could become truly close; his only genuine passion, other than music, was reserved for his parents, who died in the mid-1930s, and his sister Ruth, who has outlived him.

Because of his reputation as someone who kept his innermost thoughts to himself, Duke seemed to some outsiders a cold, self-centered individual. This was in reality as cover for his true feelings. I found the measure of his warmth after my wife and I were gravely injured in an automobile accident in 1949. It took me almost a year to recuperate, and during that time I found very little work, confined as I was to my home. Hearing about this, Duke one day presented himself at my apartment in Greenwich Village and talked seriously of the need to get me back to work. I never forgot his kindness. It was something he didn't have to do, yet he extended himself, and the result was an association that lasted for several years, with the publishing company and with Mercer Records. Though he was under contract to Columbia, Duke gladly took part in some Mercer sessions, most memorably the two piano duet dates with Billy Strayhorn. The informality of those occasions (except on one marvellous prearranged tune, "Tonk"), left no doubt of Duke's gift for spontaneous and interactive creativity.

Often over the years I heard stories about Duke's compositions, rumors that he was not in fact the writer. James Lincoln Collier, in the most pretentious and calculatedly controversial book ever written about Duke, made accusations along these lines. The facts are not simple; Duke did indeed add his name to works that were at least partly written by others, but what he contributed, either by adding and altering certain passages, or through his genius for orchestral textures and voicings, usually made the final results no less his own than those of whatever a sideman had initiated. I have read stories about music brought in on scraps of paper, or head arrangements concocted with no written music at all. In the case of simple melodies, or riff tunes like "In A Mellotone", there is some truth to this; but I know from personal experience (watching Duke at an upright piano, writing in the silence of his office on Broadway)

that some of the most magnificent work was his alone.

If proof is needed, listen to the original 1930s versions of "Diminuendo and Crescendo in Blue". Unlike many Ellington works, this was essentially an ensemble product, based partly on a minor blues, but so brilliantly constructed of complex and interwoven themes that there is no way it could have been the brain child of any pen but Duke's. In my view it was the all-time greatest masterpiece among the relatively short works, just as "Black, Brown & Beige" ranked tall among his extended pieces.

Billy Strayhorn had joined the band by the time "B, B & B" was written, but Sweet Pea contributed very little, if anything. Duke and Billy enjoyed teasing friends (and the sidemen themselves) by answering evasively about who wrote what, in any work that carried their dual credit lines. The truth is that sometimes they themselves forgot where one left off and the other began. The stories about the E.S.P. between them are true. If Strayhorn in retrospect seems to have earned less credit than he deserved, this reflects the difference in attitudes between the two; whereas Duke proudly and readily took credit for everything he did (and a few things he didn't do), Strayhorn was the epitome of *laissez-faire*, seemingly not concerned with the personal and financial rewards. "Take The A Train" was one of the relatively few tunes on which Strayhorn had the solo composer credit; as often as not, Duke's byline would appear alongside Billy's. But Duke was not greedy in terms of denying Strayhorn's immense contribution; the notes he wrote for the album "And His Mother Called Him Bill", the famous posthumous collection of Billy's works played by the orchestra, attest to the warm affection in which Ellington held him.

Duke had no problem playing arrangements by many others. When Louie Bellson joined the band he proclaimed him not only the band's greatest drummer ever, but also a talented composer whose originals such as "The Hawk Talks" and "Ortseam" (Maestro, Bellson's nickname for Duke spelled backward) he was happy to play and plug.

Gerald Wilson, though never a regular member of the band, turned in a few valuable charts such as his own "Imagine My Frustration", recorded by the band with Ella Fitzgerald. Juan Tizol, of course, was an important contributor, less as composer than as an aide who extracted many of Duke's scores. Tom Whaley, a copyist, also helped for many years in putting things together.

Irving Mills' role has been hotly disputed. If it's true that but for Mills, none of us might ever have heard of Duke, it's also undeniable that Mills' name appeared as co-composer on countless songs (even instrumentals) to which he contributed nothing. Duke put up with this because he was a man of infinite patience who didn't want to rock the boat while it was sailing so smoothly along. Other victims of Irving Mills' acquisitiveness were the anonymous lyric writers who worked in his office for small wages and saw their work appear under the byline of Mills, who couldn't read music and, as far as I could discern, had very little to do with the lyrics either. Not until 1939 did Duke become incensed at some of Mills' tactics; he moves out and the association, helpful as it had been to both men, came to an end.

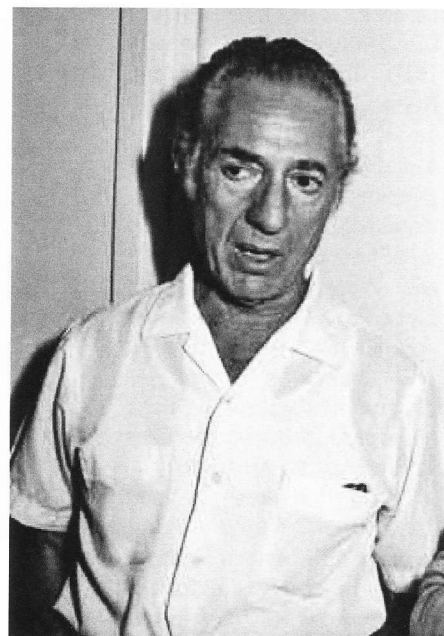
Just how patient was Duke? Is it really true that he would put up with limitless bad conduct among his sidemen in order to keep the peace? Well, yes, up to a point, if the men's talents (as with Gonsalves and Nance,

who had major narcotic problems) compensated for their misbehaviour. But one day in 1953 I remember getting a frantic phone call: "Leonard, this is Edward. I need a bass player and I need one right away". As it turned out, the shenanigans of Mr. Mingus, who had physical run-ins with both Tizol and Tony Scott, had exhausted Duke's patience. I promptly called my friend Oscar Pettiford and sent him to the Apollo Theatre in Harlem to rejoin the band.

How self-centered was Duke? Just as much as any genius had the right to be. His dream world was a world in which everyone was his friend, everyone catered to him and, in the case of any attractive woman, everyone submitted to his charm. He did not suffer fools gladly, nor did he suffer anyone who openly disagreed with him. I only know of two men whom he trusted implicitly. One was Dr. Arthur Logan, who for many years was his personal physician and on whom, as a confirmed hypochondriac, Duke relied almost to excess. He was never anywhere without a big bag of pills prescribed for him by Logan. They were very tight personal friends, and when Logan died mysteriously in 1973 after a fall from a bridge, one rumor was that he had committed suicide after learning to his horror that Duke had cancer.

Duke's other long-lasting friend was Harold (Bob) Udkoff, who had the advantage of not wanting anything from Ellington but his friendship. A fan and follower since his teens, Udkoff went on to become a wealthy swimming pool manufacturer. Over the years he accompanied Duke on many band tours around the world. Udkoff, as much as anyone now living, could write an "inside" story that all the Ellington books have failed to tell.

It has been observed that Duke's biography, "Music Is My Mistress", was badly flawed because of its Polyanna attitude; he refuses to say a negative word about anyone or anything; the result was a superficial work written in a hurry to satisfy a publisher who had paid him a hefty advance. Even Stanley

Leonard Feather

Dance, who worked on it with him, could not draw him out. (At one point Stanley and I had talked about collaborating on this project, but I lost interest when I realized that Duke simply had no interest in becoming involved).

Perhaps, though, that was as it had to be. After all, the whole world, to paraphrase one of the Maestro's favourite clichés, loved Duke Ellington madly; it seemed only right and logical that he should declare he loved everyone else in return.

Louie Bellson dies at 84

Duke Ellington called him 'the world's greatest drummer'

By Don Heckman

Louie Bellson, a jazz drummer and bandleader who combined remarkable instrumental virtuosity with far-ranging compositional skills, has died. He was 84.

According to his wife Francine, Bellson died on February 14 at Cedars-Sinai Medical Center in Los Angeles of complications of Parkinson's disease following a broken hip in November.

Bellson's long, productive career stretched from his teens -- when, in competition with 40,000 other young players, he won the Slingerland National Gene Krupa drumming contest -- to the tours and seminars he continued until 2008.

Best known as a superlative big band drummer as a result of his work in the 1940s and '50s with Tommy Dorsey, Count Basie, Benny Goodman, Harry James, Duke Ellington and others, Bellson was also an adept small group player. His more than 200 recorded appearances as leader and sideman encompass sessions with Jazz at the Philharmonic, Woody Herman, Stan Getz, Dizzy Gillespie, Louis Armstrong, James Brown and dozens of others, including Ellington's Big Four alongside guitarist Joe Pass and bassist Ray Brown.

"What makes Bellson so special," former Times jazz critic Leonard Feather wrote in 1991, "is his overall musicianship. A gifted composer and arranger who has written everything from jazz instrumentals to ballets, he can incorporate his role logically instead of banging away without regard to the dynamic or melodic structure of the work in progress."

Bellson often said that he regarded his tenure with Ellington as one of the significant points in his career. Performing with the Orchestra in the early '50s triggered a forward leap in his development as an instrumentalist and his confidence as a composer.

A pair of his best-known big band works, "The Hawk Talks" and "Skin Deep" became popular staples of the Ellington repertoire -- but not without some initial reservations from Bellson.

In a 2006 interview he said he had written "The Hawk Talks" with Harry James in mind.

"Harry was called 'The Hawk,'" Bellson recalled. "But I wrote it when I was with Duke, and it took a lot of coaxing from [trombonist] Juan Tizol to make me bring it to Duke. I told Juan, 'Are you crazy? You want me to bring music in to a place with Duke and Billy Strayhorn? Geniuses like that? No way.' I brought it in anyhow and lo and behold, Duke recorded it right away.

"But it was Duke who taught me how to write. How to be original. How to know what to do with the rhythm section, with the horns."

Ellington returned Bellson's high regard, noting "Not only is Louie Bellson the world's greatest drummer... he's the world's greatest musician!"

Other artists concurred. Oscar Peterson described Bellson as "the epitome of musical talent... I consider him one of the musical giants of our age."

Bobby Colomby, former drummer for Blood, Sweat & Tears, pointed to Bellson's pioneering work with the difficult technique of employing two bass drums, saying, "Louie had awesome, jaw-dropping technique. And I really don't think he was ever fully appreciated for what an amazing drummer he really was."

Bellson was born Luigi Paulino Alfredo Francesco Antonio Balassoni, on July 6, 1924, in Rock Falls, Ill. Drawn to percussion as early as age 3, he was urged by his father, who owned a music store, to study keyboards, harmony and theory.

After winning the Krupa drum competition, he was offered a job in Ted Fio Rito's dance band at Los Angeles' Florentine Gardens. A few months later, still in his teens, he was hired by Goodman.

After serving in the Army for three years, Bellson returned to the Goodman band in 1946 for a year before moving on to play with Dorsey and James. The arrival of bebop, however, shifted the jazz world's orientation toward

smaller groups and a different style of rhythm playing. He was an instrumentalist and percussionist, more than simply a drummer, and immediately sought ways to adapt his own technique to the newly emerging styles.

"I was used to driving a big band -- four solid beats on the bass drum," he explained to the *JazzTimes*. "Coming from that to bebop, I still liked to drop bombs now and then. Then Lester Young came to me once and said 'Lou, just play titty-bop, titty-bop and don't drop no bombs.' That's when I got it, putting all that energy up into the right hand, playing on the cymbal. And I loved it. The left hand was syncopated, and the bass drum could be syncopated also, because a good bass player playing four beats to the bar took care of that basic beat."

While performing with Ellington from 1951 to 1953, Bellson met and married singer Pearl Bailey. Their interracial marriage, rare for the early '50s, coincided with Bellson's presence as the only white member of the Duke Ellington Orchestra.

He spent the next few decades alternating between leading his own small groups and big bands, serving as Bailey's music director and occasionally returning to work as a stellar sideman. A stint with Basie in 1961 was followed by a return to Ellington, performing the Concert of Sacred Music that Ellington described as "the most important thing I've ever done."

After Bailey's death in 1990, Bellson continued his growing activities as a jazz educator while leading various-sized ensembles, including a pair of on-call big bands available for performances on both coasts. His most recent recordings include "The Sacred Music of Louie Bellson and the Jazz Ballet" and "The Louie and Clark Expedition 2" with trumpeter Clark Terry.

Bellson wrote more than 1,000 compositions and arrangements, including ballet music, sacred music, "The London Suite," the "Concerto for Jazz Drummer and Full Orchestra" and a Broadway musical, "Portofino," in addition to his numerous big band charts and small ensemble pieces. He wrote more than a dozen books and booklets on drums and percussion.

He received a Jazz Masters Award from the National Endowment for the Arts in 1994; a Living Jazz Legends Award from the Kennedy Center for the Performing Arts in 2007; a Jazz Living Legend Award from the American Society of Composers, Authors and Publishers; and an American Drummers Achievement Award from the *Avedis Zildjian Co.*

He is survived by his wife of 16 years, Francine; daughters Dee Dee Bellson and Debra Hughes; two grandchildren; and two brothers. A Los Angeles-area service is being planned, followed by a funeral and burial in Moline, Ill.

Jazz Humour

In the early 1940s when Billy Strayhorn's "Take The "A" Train" started to become popular also the band-leader Lawrence Welk took on the melody. On the first occasion when he announced the melody to his audience he presented it as "Take a Train".

The Germans had a flair for translating American jazz titles into German. "Take The "A" Train" became "Nehmen Sie Den A-Zug, Bitte !" Count Basie's "Jum-pin' At The Woodside" became "Springen Im Wald".

Ny styrelse

Vid årsmötet den 25 februari lämnade Rolf Dahlgren och Bengt Barkman styrelsen efter många års tjänstgöring. Tre nya medlemmar invaldes i styrelsen, vilken nu har följande utseende:

Jan Falk – ordförande

Bo Haufman – vice ordförande, kassaförvaltare och ledamot av redaktionen

Leif Jönsson – sekreterare

Anders Asplund – ekonomiansvarig

Key Jigerström – programansvarig och web-master

Bo Holmqvist – ledamot av redaktionen

Claes Brodda – ledamot

Peter Lee – ledamot

Sven-Arne Thornell – ledamot

Rolf Dahlgren - hedersledamot

Lars Olofsson kvarstår som revisor med Leo Koffman som suppleant.

Valberedningen består av Alf Lavér, Bo Ahnegård och Håkan Skytt

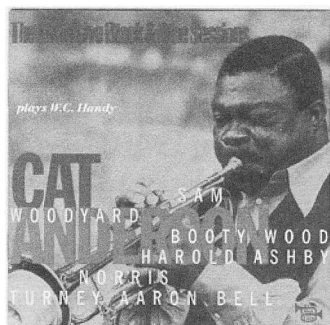
Fargo, 7 november 1940

Vår systerförening i Washington meddelar i sitt March newsletter "Ellingtonia" att Jack Towers donerat sina 16-tums original acetat från Crystal Ballroom i Fargo, ND, till the Archives Center of the Smithsonian's National Museum of American History i Washington. Centret härbärgerar redan the Duke Ellington Collection så donationen var säkert välkommen.

Som ung man befann sig Jack Towers tillsammans med Dick Burris i Fargo samtidigt som Duke skulle uppträda där vid en danstillställning. De hade skaffat sig en inspelningsapparat och bad William Morris Agency om tillstånd att få spela in Ellingtons framträdande. Tillstånd gavs under förutsättning att Duke accepterade och att inspelningen inte fick användas i kommersiellt syfte. Duke gav sitt tillstånd men sade samtidigt att trumpetsektionen inte var i bästa form. Cootie hade just lämnat och hans ersättare Ray Nance var ännu inte intränad. Inspelningarna gjordes, men vi vet ju alla att vissa avbrott fick göras för att byta lackskivor och vissa avsnitt av flera nummer gick förlorade. Men det var ju historia som spelades in på de nu donerade lackskivorna. Jack berättar att han lät en god vän få ta del av inspelningarna men han blev minst sagt förvånad och uppretad när materialet en tid senare dök upp på en europeisk bootleg. Det torde ha varit på märket Palm. Senare har flera officiella utgåvor kommit ut på marknaden med Jacks godkännande och med Jack som ljudtekniker. Hans gode vän från inspelningstillfället, Dick Burris, avled 1971 innan man riktigt förstätt vilket säregnet material man fångat på skiva. Jack berättar vidare att Ben Webster bad de unga männen ha en färsk lackskiva på tallriken när han skulle spela ett nytt nummer som han och Jimmy Blanton arbetat fram. Det rörde sig om den berömda tolkning av Star Dust som är ett av Websters bästa framträdanden med Duke. Jack framhåller att när han och Dick spelade in Fargo-framträdandet så var det enbart för deras eget nöjes skull. De kunde inte drömma om den uppmärksamhet det skulle få 60 år senare.

Cat Anderson och Booty Wood på Black & Blue

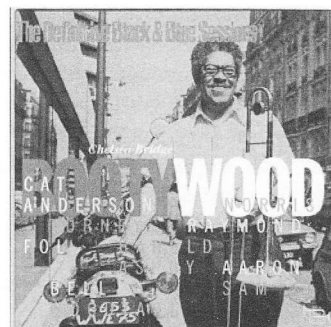
Cat Anderson, Booty Wood, Norris Turney, Harold Ashby, Aaron Bell och Sam Woodyard torde i maj månad 1978 ha engagerats för en turné i Frankrike och kanske även i andra delar av Europa. Som pianist nyttjade man Raymond Fol, Andre Persiany eller Philippe Baudoin. Vår gamle vän Alexandre Rado tog in herrarna i en studio i Paris och gjorde två LP, en i Cat Andersons namn och den andra i Booty Woods. De gjordes på det franska märket Black & Blue. De har sedan en tid funnits att tillgå på CD med ett antal tilläggsspår. Cat Andersons skiva har titeln "Cat Anderson plays W.C. Handy". Vi är ju vana att höra Cat som en höjdttonsspecialist hos Ellington, och han återfaller i denna vana vid

några tillfällen, men huvudsakligen kan man här höra Cat som den Armstronginfluerade trumpetare han var. De övriga blåsarna får gott om utrymme och det är särskilt intressant att höra vilken fin altsaxofonist Norris Turney var. Skivan måste betraktas som en av Cat

Andersons absolut bästa.

Den andra skivan i Booty Woods namn är betitlad "Chelsea Bridge". Booty gjorde sig känd hos Ellington som en utmärkt wa-wa-trombonist i Joe Nantons anda, men det är inte så mycket av den sortens trombonspel han visar här. Det är mest öppet

trombonspel. Flera nummer har litet av avantgardistisk prägel över sig men Jeep's Blues är självklart en höjare med dessa herrar. Men en sak måste man erkänna; Booty Wood nådde inte upp till vare sig Nantons eller Lawrence Browns standard.

Enligt Bo Scherman har Black & Blue ingen distribution i Sverige så skivorna måste inhandlas via amazon.com eller liknande distributör.

Referenser:

Cat Anderson plays W.C. Handy – BB 886.2 ND 215

Booty Wood – Chelsea Bridge – BB 914.2 ND 215

Bo Haufman

Duke Ellington 4tet/5tet/6tet/7tet

En nyutkommen CD på det spanska märket Lone Hill Jazz. (LHJ10365). Det är inte fråga om något okänt material. Allt har funnits utgivet tidigare på olika märken men somliga har varit svåra att hitta och en del är utgångna ur lager. Det här är en trevlig sammanställning av olika ellingtoninspelningar i

mindre format. Skivans undertitel är: The 1956-58 small

group recordings, featuring Paul Gonsalves and Clark Terry. Men vi får också höra en del av Willie Cook och inte minst Johnny Hodges. Underbar musik. Det är härligt att få höra Paul Gonsalves sträcka ut i t.ex. "I Cover The Waterfront." Av utrymmesskäl redogör vi för innehållet på följande sätt och hoppas att våra läsare kan härleda det:

24 juni 1958 – DESOR 5822a-e

17 jan 1957 – DESOR 5704c-d, a-b

29 jan 1957 – DESOR 5705a-f

19 mars 1956 – DESOR 5608b,d,e,f,g,h,i

Producenten har valt att presentera musikvalet i ensemblestorlek och inte i kronologisk ordning. Ett nytt sätt.

Bo Haufman

The Big Raw Tone of Al Sears

Al Sears efterträdde Ben Webster i Ellingtons orkester. "A hard act to follow" som man brukar säga. Sears försökte nog inte heller att axla Websters mantel. Hans spelsätt var mycket enklare och gränsade till R+B-idiomet. Men Sears hade även andra uppgifter i bandet. Han fungerade i en roll som administratör och var något av Ellingtons personal manager. 1949 lämnade Sears dock bandet för en egen karriär.

Denna CD som nu utkommit på märket Ocium upp-tar huvudsakligen Sears inspelningar 1949-53. Han hade vissa kontakter med Johnny Hodges "utbrytarorkester" och använde det bandet utan Hodges för ett antal inspelningar för märket King. Stundtals ingick han också i Hodges band och under Hodges ledning spelade han in

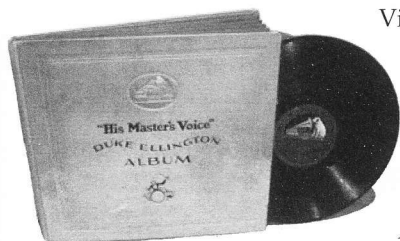
"Castle Rock" som blev en bästsäljare. De övriga numren i samlingen får kategoriseras som lugna R+B-alster. Det 16-sidiga texthäftet borde utgöra ett mönster för alla skivutgåvor. Det innehåller en initierad och fullständig beskrivning över Al Sears liv och karriär.

Referens: Ocium OCM 0030

Bo Haufman

Auktion

Vid vår klubbafton på SAMI den 27 april kommer en auktion att anordnas. Det är endast ett objekt som kommer att utauktioneras, nämligen:
HMV's Duke Ellington Album innehållande följande sex 78-varvsskivor:

- B 6351 – Harlemania/Jazz Lips
- B 6352 – Saratoga Swing/Sloppy Joe
- B 6353 – Old Man Blues/Japanese Dream
- B 6354 – The Mooche/Mood Indigo
- B 6355 – That Lindy Hop/Mississippi Dry
- B 6356 – Black And Tan Fantasie/The Dicty Glide

Skivorna har inga repor men är tydligt spelade och kan graderas som E. Enligt internationell standard betyder det: Still very shiny, near new looking with no visible signs of wear but with a few inaudible scuffs and scratches.

Själva albumet är helt men bär tydliga tecken av att ha använts flitigt. HMV-etiketten är av den äldre varianten med Nipper och grammofon i färg.

Det är Victor-inspelningar det är fråga om och samtliga är inspelade mellan 26 oktober 1927 och 10 december 1930. I samband med Duke Ellingtons besök i England 1933 bestämde sig engelska HMV för att ge ut detta album så det är i dag alltså 76 år gammalt. Nästan antikt kan man säga.

Utropspriset ligger på 300:-

Vi hoppas på en livlig budgivning. Skriftliga bud från landsorten accepteras. Pengarna går oavkortat till DESS' kassa. Ev. frakt tillkommer.

Member's Choice

Det här är en ide som vi lånat från vår systerförening i New York.

Våra medlemmar inbjudes härmed att föreslå en Ellingtonskiva för uppspelning vid vår klubbafton den 28 september. Medlemmen i fråga behöver inte nödvändigtvis ha skivan det gäller i sin ägo utan kan endast föreslå den. Vi i styrelsen kan med största säkerhet mobilisera fram skivan. Vad vi behöver veta är om det är en särskild inspelning som vederbörande har i tankarna och då vill vi ha en viss indikation om detta. Men den medlem som föreslår en viss skiva klarar sig inte enbart med detta. Vi vill att vederbörande framför sin motivering varför han eller hon tycker att just den inspelningen betyder något särskilt. Är det arrangemanget, ett visst solo eller bara den stämning som skivan förmedlar som vederbörande finner intressant. Det torde vara av intresse för alla närvarande att få höra en personlig uppfattning om ett visst nummer. Även medlemmar i landsorten kan delta. De som är förhindrade att närvara vid mötet kan skriftligen inkomma med sina förslag och en skriftlig motivering som kan uppläsa vid uppspelningen. Skivförslagen bör helst tillhöra 3-4-minuters kategorin och vi behöver 8/10 förslag för att kunna fylla en programpunkt.

Låter det intressant?

Förslag och motivering kan insändas till DESS eller till bo.haufman@telia.com

Alice Babs jazzstipendium

Alice Babs jazzstipendium utdelades söndagen den 22 mars till den 25-åriga Kristin Amparo i Västerås konsert-hus.

Men evenemanget startade med att vi fick höra Västerås Ungdomsstorband, som två gånger fått guldmedalj i en riksomfattande storbandstävling och som skall för tredje gången tävla i Linköping den 27 mars. Bandet lät fantastisk bra och redan i första numret märktes en alldeles förträfflig trumpetare. I andra numret hörde vi Titti Sjöblom, som först framförde en hälsning från Alice, som inte orkade ställa upp denna gång. Titti hade av Alice ärvt Bengt Hallbergs arrangemang från 50-talet, som Alice använde när hon sjöng med "The Wonderband". Titti var riktigt förtjust över hur bra arrangemangen lät och använder dessa numera själv, vilket vi kunde intyga bl.a. i Ellingtons "I Got It Bad" och "Just A-Settin' And A-Rockin'".

Därefter ämnades scenen av Jonas Östholm, en utmärkt pianist, och Nils Landgren, som framförde "Kristallen Den Fina" på ett mycket fint sätt med storbandet i bakgrunden. En av Alices egna kompositioner "Strange Visitor" (som finns med på Reprise-LP:n med Duke) spelades också och även den med ett fint arrangemang.

Så var det dags för Karin Hammar att tillsammans med Nils Landgren spela "Hello Dolly" på ett roligt sätt innan det blev dags för en paus.

Efter pausen spelade de tidigare stipendiaterna, Klas Lindquist, Jon Fält och Jonas Kullhammar tillsammans med basisten Per-Ola Landin. Jonas hade komponerat en blueslåt som var byggd på

"Droppen Dripp och Droppen Drapp" och som han döpt till "Alice The Babs" som en hyllning till Alice. Sista numret av denna konstellation var en underbar tolkning av "Come Sunday".

Så blev det dags för själva stipendieutdelningen. Stipendiatsens namn var hemlighållet. Vera Körner, ordförande i Alice Babs-stiftelsen, höll ett anförande om stipendiets historia och räknade upp namnen inte bara på tidigare stipendiater utan även på de olika organisationer som instiftat och bidragit till stipendiet tillkomst. DESS som bidrar till stipendiet med 6000 kronor per år nämndes dock inte. För oss tillresta DESS-medlemmar var stipendiaten en okänd överraskning men det skall säkert tillskrivas det faktum att vi alla tillhör den något äldre skolan. Den unga Kristin Amparo var mycket glad över stipendiet på 50.000 kronor och fick naturligtvis chansen att tillsammans med tidigare stipendiater sjunga några nummer. Hon bevisade då att hon är en värdig stipendiat och vi kommer säkert att få höra mer av henne i framtiden.

Konserten avslutades med "When The Saints" varpå orkestern marcherade ut och med detta avslutningsnummer ringande i öronen kunde publiken ta sig ut i snöväder.

Bengt Barkman

Kristin Amparo tilldelas stipendiet av Titti Sjöblom och Eva Körner.

Foto: Jan Falk

Så firas 110-årsdagen

I Göteborg:

Johannes Landgren välkomnar till en Duke Ellington Celebration "In the name of freedom"
En musikalisk fest i Duke Ellingtons anda

Den 28 april kl 19.30 i Brew House Göteborg, Åvägen 24, spelar man upp "Duke på mitt sätt" vilket innebär att följande orkestrar kommer att spela: Peoria Jazzband, Svenna Dahlbergs Husband och Brew House Big Band. Kvällen avslutas med en midnattskonsert av Sandviken Big Band med Johannes Landgren och Håkan Lewin som solister. Entré: 200:-

Den 29 april startar man kl. 14.00 med ett Duke Ellington seminarium. Plats: Artisten, Fågelsången 2. Jan Ling och Johannes Landgren samtalar om Duke Ellington och hans musik. Därefter visas Lasse Zackrissons film Naturröstens Hemlighet om Alice Babs. Fri entré.

Kvällen avslutas med en jubileumskonsert i Kronhuset av Göteborgs Wind Orchestra förstärkta med Håkan Lewin saxofon och Johannes Landgren på orgel. Dirigent är Örjan Fahlström. Entré: 170:-
Förbeställningar till båda arrangemangen kan göras på ticnet.se

I Uppsala:

Firas en "Happy Birthday, Duke !"

110 år har gått sedan Duke Ellingtons födelse. Det celebreras med en jubileumskonsert i Uppsala Universitets Aula på hans födelsedag den 29/4 kl. 19.00

Den ellingtonska storbandsjazzen tolkas av Uppsala Universitets Jazz Orkester under ledning av pianisten, trombonisten och sångaren Ulf Johansson Werre. Orkestern samarbetar med en grupp från Middlesex University.

Ellingtonmusik för mindre besättning presenteras av "Swe-Dukes". Medlemmar: Bosse Broberg trp, Lennart Lind trb, Ulf Lindsjö och Hans Arktoft saxofoner, Håkan Hedstrand p, Curt Andersson bas, Daniel Olsson trummor och Karin Hallin sång.

Orkestern spelar musik från alla skeden i Duke Ellingtons 50-åriga karriär, således en omväxlande repertoar. Dansgruppen Mess Around från dansklubben Swingkatten deltar med sin svängiga show-dans. För priser och inköpsställe hänvisas till Ulf Lindsjö kapellmästare och arrangör "Swe-Dukes". Tel: 018-400200 e-post: ulflindsjo@hotmail.com eller Ulf Johansson Werre, Konstnärlig ledare Uppsala Universitets Jazz Orkester.

Tel: 018 302809 e-post: johwerre@hotmail.com

CD från Göteborg - lyckad Duke-tribut

Kjell Jansson Quartet
Ad Lib on Nippon/A Tribute to
Duke Ellington ER19
ELD Records, epost: info@eldrecords.se

En tribut, hur nära måste den ligga originalen? Måste det rent av vara en ambition, att efterlikna dessa? Nej, egentligen inte, tycker jag.

En tribut, som innebär bocka och buga, har ju ändå sina egna upphovsmän om än förlagan heter Ellington. Men risken finns ju att de som letar sig fram till verket och förväntar sig en devot hyllning av Mästaren, blir besvikna när de möter ett gäng som mer förlitar sig på egna ben och mopsar sig mer än gärna.

Något av det dilemmat infinner sig med Kjell Janssons Quartet och hans Ad Lib on Nippon, inspelat live på Nefertiti jazzklubb i Göteborg. För Ellingtons musik, förankrad i storbandets former, är ofta tunna melodislingor som vävts fast i mer eller mindre komplicerade orkesterarrangemang där t o m solona limmats fast på plats.

Blottlägger man melodierna och låter andra musiker ta över blir det också mindre Ellington kvar, och ambitionen att låta annorlunda, växer. Inget absolut ont i det. Men mindre Ellington blir det onekligen.

Hos Kjell Jansson (som spelar kontrabas) och hans mannar flyter minnena upp som ekon eller fragment i en ellingtonsk klangvärld som här har en modernare syntax förstås. Jag ställde mig först avvisande men

Kjell Jansson, Göran Kroon, Tommy Kotter och Gilbert Holmström

mjuknade snabbt efter varje genomlyssning och fann i fjärde och femte försöket att jag tycker mycket om denna CD, om än ej oreserverat. Jag tycker att kvartettens och Ellingtons möten utfaller lyckligast i de mer lyriska avsnitten, som t ex i "The Star-Crossed Lovers" eller "Sophisticated Lady" där jag inte upplever återklangen från inspelningar med full orkester som en belastning. Jag tycker samtidigt att versionen av den slitna "Take the "A" train" inte tillför något positivt: det är stökigt och grötigt i 10 min och betänk då att 3 var precis lagom på stenkakans tid.

Men jag har alltså mest gott att säga om hela denna Göteborgskvartett och det är ju inte Gilbert Holmströms fel att jag föredrar saxofoner som används som en förlängning av den mänskliga rösten med fullt vibrato och mjukare lufttryck som bidrag. Denna skiva anbefalls med fullaste respekt.

Bo Holmqvist